

Profetiens Ånd: Ledelse og undervisning

Habakkuks to tavler

Jeff Pippenger

2012-10-15

Habakkuks to tavler 3 av 95

Innledning: Grunnlaget for Habakkuks to tavler

Denne serien heter Habakkuks to tavler. Hittil har vi tatt frem visse sannheter fra 1843- og 1850-diagrammene, ikke for på dette tidspunkt å forsvare dem bibelsk, men for å fastslå at Ellen White stadfester disse sannhetene. Vår påstand er at dersom du forkaster disse grunnleggende sannhetene, forkaster du samtidig Profetiens Ånd. Vi ønsker først å få dette inn i protokollen.

Gjennomgang av millerittisk historie og midnattsropet

I vår første presentasjon skisserte vi millerittenes historie, veimerkene fra 1798 til 1844. I vår siste presentasjon så vi nærmere på historien fra drøyetiden til dørens lukning den 22. oktober 1844, og identifiserte den tiden som midnattsropet. Midnattsropet trådte inn i historien ved leirmøtet i Exeter, 12.–17. august 1844, og fortsatte til 22. oktober 1844. Drøyetiden, som begynte i mars 1844, er en del av midnattsropet og den renselsesprosessen som beredte et folk til å forkynne dets budskap.

Vi håpet å grunnfeste dette i deres hjerter og sinn i går. Alle illustrasjonene i Guds Ord av ventetider taler om verdens ende. Ellen White sier, i sin kommentar til 1 Korinterbrev 10,11: «Hver av de gamle profetene talte mer for vår tid enn for den tid de levde i.» I 1 Korinterbrev 10,11 står det: «Men alt dette hendte dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.» Millerittenes historie er en historie om det som skal finne sted ved verdens ende. Alle disse bibelske historiene om ventetiden og det som følger etter, illustrerer det som skulle finne sted i Millerittenes ventetid og midnattsropet. Vi trenger å forstå disse tingene, fordi historien skal gjenta seg.

2520: Ellen Whites stadfestelse

Vi har beskjeftiget oss med det første emnet på disse plansjene, selv om vi ikke har nevnt det så mye. Den første læren vi ønsker å vise at Ellen White tydelig stadfester, er 2520. De to første framstillingene var utformet for å lede oss hit. I morgen tidlig skal vi begynne å behandle «det daglige» på denne plansjen.

Å minnes Herrens ledelse og undervisning

La oss begynne med Life Sketches, side 196: «Vi har intet å frykte for fremtiden, med mindre vi skal glemme den vei Herren har ledet oss på, og hans undervisning i vår tidligere historie.» Det eneste en kristen har å frykte for fremtiden, er å falle av stien og gå fortapt. Det som det er grunn til

å frykte, er ikke å oppnå evig liv. Her sier søster White at vi ikke har noe å frykte for fremtiden, unntatt når det gjelder to ting. Dette er et vanlig avsnitt i Profetiens Ånd innen adventismen, men sjelden hører man noen utdype hvilken ledelse og hvilke lærdommer hun sikter til.

Vi vil vise at den ledelse hun viser til, er historien om Midnattsropet. I historien om Midnattsropet ledet Kristus i forhalingstiden, ved Midnattsropets ankomst og forkynnelse, og ved dørens lukning den 22. oktober 1844. Han utformet denne historien for å frembringe et folk som ved tro kunne gå inn sammen med Ham i Det Aller Helligste. Vi burde frykte å glemme denne særlige historien, så vel som Hans læresetninger.

Vi vil vise at det finnes en særskilt lære som frembrakte Midnattsropet. Denne læren var ikke Det osmanske rikets sammenbrudd den 11. august 1840, og heller ikke læren om de dødes tilstand, som kom i historien om den annen engels budskap i millerittisk historie. Det var en særskilt lære i den millerittiske historien som frembrakte Midnattsropet, hvor Herren ledet, og vi har intet å frykte for fremtiden, unntatt at vi glemmer hans ledelse og hans lære.

Vi antyder at symbolet på både Hans ledelse og Hans undervisning er midnattsropet. La oss lese dette avsnittet fra Ellen Whites første syn igjen:

På denne stien vandret adventfolket mot byen som lå ved den fjerneste enden av stien. De hadde et klart lys satt opp bak seg ved begynnelsen av stien, og en engel fortalte meg at dette var midnattsropet. Dette lyset skinte langs hele stien og gav lys for deres føtter, så de ikke skulle snuble. Hvis de holdt blikket festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at byen var langt borte, og de hadde ventet å være kommet inn i den tidligere. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra hans arm kom et lys som bølget over adventskaren, og de ropte: «Halleluja!» Andre fornektet overilt lyset bak seg og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt ut.

De fornektet Midnattsropet, og i forbindelse med Midnattsropet hevder de at Herren ikke ledet dem i Midnattsropet. De fornektet Guds ledelse i Midnattsropet.

Lyset bak dem sloknet, så deres føtter ble etterlatt i fullstendig mørke, og de snublet og mistet målet og Jesus av syne, og falt av stien ned i den mørke og onde verden nedenfor.

Midnattsropet i kontekst

Vi vil igjen se på historien om Midnattsropet for å sette den inn i sin sammenheng før vi behandler 2520.

Fra The Great Controversy, sidene 391–395: «Da den tiden var forbi da Herrens komme først var ventet, våren 1844,»—dette er forsinkelsens tid, den første skuffelsen—«var de som i tro hadde sett frem til hans tilsynekomst, en tid oppfylt av tvil og usikkerhet. Mens verden betraktet dem som fullstendig beseiret og som noen som hadde vist seg å nære en villfarelse, var deres kilde til trøst fremdeles Guds ord. Mange fortsatte å granske Skriftene, undersøkte på nytt bevisene for sin tro og studerte profetiene omhyggelig for å oppnå ytterligere lys.»

Dersom mange gjorde dette, betyr det at det var noen som ikke gjorde det. Det står ikke «de»; det står «mange»—to grupper her.

Bibelens vitnesbyrd til støtte for deres standpunkt syntes klart og avgjørende. Tegn som ikke kunne misforstås, pekte på at Kristi komme var nær. Herrens særlige velsignelse, både i synderes omvendelse og i gjenopplivelsen av det åndelige liv blant de kristne, hadde vitnet om at budskapet var fra Himmelen. Og selv om de troende ikke kunne forklare sin skuffelse, følte de seg forvisset om at Gud hadde ledet dem i deres tidligere erfaring.

Sammenvevd med profetier som de hadde betraktet som gjeldende for tiden for det annet komme, var undervisning som var særlig tilpasset deres tilstand av uvisshet og spenning, og som oppmuntret dem til å vente tålmodig i troen på at det som nå var mørkt for deres forståelse, i sin tid ville bli gjort klart.

I det avsnittet står det: «Sammenvevd med profetier som de hadde betraktet som gjeldende for tiden ved det annet komme . . . » Hvilke profetier trodde de gjaldt for det annet komme? De 2520, de 2300 og de 1335. De trodde at alle disse tre tidsprofetiene endte i 1843, og at det var det annet komme.

Blant disse profetiene var den i Habakkuk 2:1–4: «Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og jeg vil speide etter å se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir refset. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned, og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted. For synet gjelder ennå for den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det drøyer, så vent på det, for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. Se, hans sjel er oppblåst, den er ikke oppriktig i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro.»

Allerede så tidlig som i 1842 gav den anvisning som ble gitt i denne profetien om å «skrive synet ned og gjøre det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe», Charles Fitch anledning til å utarbeide et profetisk kart for å illustrere synene i Daniel og Åpenbaringen. Utgivelsen av dette kartet ble betraktet som en oppfyllelse av den befaling Habakkuk hadde fått. Ingen la imidlertid da merke til at en tilsynelatende forsinkelse i synets oppfyllelse – en ventetid – blir fremstilt i den samme profetien. Etter skuffelsen fikk dette skriftstedet en meget betydningsfull karakter: «For synet gjelder ennå den fastsatte tid; ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det drøyer, så vent på det; for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. . . . Den rettferdige skal leve ved sin tro.»

1843-kartet og profetiens ånd

Det spiller ingen rolle om du utfører regulært arbeid eller uregulært arbeid—uttrykk Ellen White bruker henholdsvis om konferansearbeid og selvunderholdende arbeid. Enten du går til ledende selvunderholdende virksomheter innen adventismen eller til Generalkonferansen eller Biblical Research Institute, vil de, dersom du spør dem om 1843-diagrammet, si: «Det er mange feil på dette diagrammet.» De er uenige med Ellen White, som sier at Herren holdt sin hånd over «en feil» i noen av tallene på dette diagrammet.

Men de stiller seg også i opposisjon til Guds Ord. I Habakkuk står det at dette synet «skal ... ikke lyve». Det synet pionerene skulle sette på 1843-kartet, noe de gjorde, er en oppfyllelse av Habakkuk 2. Dette er synet de skulle plassere på dette kartet, og Habakkuk 2 sier at dette synet «skal ... ikke lyve». Så når du sier at dette kartet er «fullt av feil», setter du deg opp mot både Profetiens Ånd og Bibelen.

En del av Esekiels profeti var også en kilde til styrke og trøst for de troende: «Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, hva er dette ordspråket som dere har i Israels land, når dere sier: Dagene drar ut, og hvert syn slår feil? Si derfor til dem: Så sier Herren Gud. . . . Dagene er nær, og oppfyllelsen av hvert syn. . . . Jeg vil tale, og det ord som jeg taler, skal gå i oppfyllelse; det skal ikke drøye lenger.» «De av Israels hus sier: Det syn han ser, gjelder mange dager fram i tiden, og han profeterer om tider som ligger langt borte. Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Ingen av mine ord skal drøye lenger, men det ord jeg har talt, skal fullbyrdes.» Esekiel 12:21–25, 27, 28.

To klasser av tilbedere

Legg merke til at hun taler om to grupper av tilbedere. Hun sier at mange, da denne skuffelsen kom, fortsatte å granske profetiene, noe som viser at det fantes en gruppe som ikke fortsatte. Vi vil få mer lys over skillet mellom de to gruppene.

Oppfyllelsen av Habakkuk 2,1–4 er dette 1843-kartet og 1850-kartet. Selv i Habakkuk sier vers 4 at den rettferdige skal leve ved sin tro, og han hvis hjerte er oppblåst. Det beskriver to klasser av tilbedere. Historien om Midnattropet frembringer to klasser av tilbedere, og disse to klassene tiltales i Habakkuk.

I det neste avsnittet, etter å ha henvist til Habakkuk 2 og Esekiel, identifiserer hun en av klassene: «de ventende». Hvem er de ventende? Det er de som oppfyller Daniel 12: «Salig er den som venter og når fram til de 1335.» Denne klassen er de ventende.

De ventende gledet seg i den tro at han som kjenner enden fra begynnelsen, hadde skuet ned gjennom tidene og, idet han forutså deres skuffelse, hadde gitt dem ord til mot og håp.

Vi hadde en søster som ringte, og som hadde arbeidet i et av de østeuropeiske landene i noen år. Hun var derfra, flyttet til De forente stater, og da hun forstod dette budskapet, flyttet hun tilbake. Hun har møtt motstand, idet hennes tidligere menighetsfamilie har tatt kontakt med lederskapet i hennes land for å «lukke døren for henne». Nylig åpnet Herren døren for henne til å dele dette budskapet med grupper.

Hun ringte tidlig i morges og fortalte at ett hinder var transport. De trengte en bil for å reise og forkynne dette budskapet, men manglet midlene. Så snart de kom til dette stedet, sendte venner fra USA, overbevist av Herren, nok penger til å kjøpe en bil.

Dette er den typen erfaring som de skuffede gjennomgikk. De var skuffet, men Herren ledet dem til Skriftene for å oppmuntre dem og sa: «Denne skuffelsen skjedde etter min ledelse. Fortsett bare å gå fremover.»

Hadde det ikke vært for slike skriftsteder, som formante dem til å vente med tålmodighet og holde fast ved sin tillit til Guds ord, ville deres tro ha sviktet i den prøvende stund.

Lignelsen om de ti jomfruer og ventetiden

Legg merke til hvordan søster White knytter lignelsen om de ti jomfruene til Habakkuk 2, ettersom begge omtaler en drøyende tid og to klasser av tilbedere.

Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring. I Matteus 24 hadde Kristus, som svar på disiplenes spørsmål om tegnet på Hans komme og verdens ende, pekt på noen av de viktigste begivenhetene i verdens og kirkens historie fra Hans første til Hans andre komme; nemlig Jerusalems ødeleggelse, kirkens store trengsel under de hedenske og pavelige forfølgelser, solens og månenes formørkelse og stjernenes fall. Deretter talte Han om sitt komme i sitt rike og fortalte lignelsen som beskriver de to klasser av tjenere som venter på Hans åpenbarelse. Kapittel 25 åpner med ordene: «Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer.» Her fremstilles kirken slik den lever i de siste dager,

Nå anvender hun dette på den millerittiske historie, men legg merke til hva hun sier: «Her fremstilles menigheten som lever i de siste dager» — hvem er «menigheten som lever i de siste dager»? Det er oss.

Det samme er påpekt ved avslutningen av kapittel 24. I denne lignelsen blir deres erfaring fremstilt ved hendelsene omkring et orientalsk bryllup. «Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer, som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Og fem av dem var kloke, og fem var dårlige. De dårlige tok sine lamper, men tok ikke olje med seg; men de kloke tok olje i sine kar sammen med lampene sine. Da nå brudgommen drøyde, slumret de alle inn og sov. Men ved midnatt lød et rop: Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham.»

Kristi komme, slik den ble forkynt i den første engels budskap, ble forstått å være framstilt ved brudgommens komme. Den omfattende reformasjonen under forkynnelsen av Hans snare komme svarte til jomfruenes utgang. I denne lignelsen, som i Matteus 24, framstilles to klasser. Alle hadde tatt sine lamper, Bibelen, og var ved dens lys gått ut for å møte Brudgommen. Men mens de dårlige tok sine lamper uten olje, tok de kloke olje i sine kar. De kloke hadde mottatt Guds nåde, Den Hellige Ånds gjenfødende, opplysende kraft, som gjorde Hans ord til en lampe for deres føtter. De gransket Skriftene for å lære sannheten å kjenne og søkte alvorlig hjertets og livets renhet. Disse hadde en personlig erfaring og tro på Gud og Hans ord, som ikke kunne omstyrtes ved skuffelse og utsettelse. Andre handlet ut fra innskytelse, avhengige av sine brødres tro, tilfredse med gode følelser, men uten en grundig forståelse av sannheten eller et ekte nådeverk. De var ikke beredt på forsinkelse og skuffelse. Da prøvelser kom, sviktet deres tro, og deres lys brant svakt.

«Mens brudgommen drygde,» Når drygde brudgommen? 22. mars 1844. Han dryger. Hva kommer nå til å skje? Disse to klassene kommer til å bli åpenbart.

Når vi glemmer midnattsropet og faller av stien ned til den ugudelige verden nedenfor, viser vi at vi ikke forstår evangeliet. Det evige evangelium er Kristi verk i å frembringe to klasser av tilbedere, basert på et prøvende profetisk budskap. Fra ventetiden til dørens lukning er dette

klimakset i det evige evangelium. Her tar Herren to klasser i ventetiden, idet han søker å lede dem inn i dommen med seg, og fører dem gjennom en prøvende prosess for å bevise om de virkelig har olje eller ikke. Dette er klimakset i Kristi verk med å skille gullet fra slagget, hveten fra ugresset, de vise fra de dårlige.

«Mens brudgommen drygde, slumret de alle inn og sov.» Ved brudgommens forsinkelse fremstilles tiden som gikk da Herren var ventet, skuffelsen og den tilsynelatende utsettelsen. I denne usikre tiden begynte interessen hos de overfladiske og halvhjertede snart å vakle, og deres anstrengelser å avta; men de hvis tro var grunnfestet på et personlig kjennskap til Bibelen, hadde en klippe under føttene som skuffelsens bølger ikke kunne skylle bort. «De slumret alle inn og sov»; den ene gruppen i likegyldighet og oppgivelse av sin tro, den andre tålmodig ventende til klarere lys skulle bli gitt. Likevel syntes de sistnevnte i prøvelsens natt i noen grad å miste sin iver og hengivenhet. De halvhjertede og overfladiske kunne ikke lenger støtte seg til sine brødres tro. Hver enkelt må stå eller falle for seg selv.

Da skuffelsen kom, begynte to grupper å sove på forskjellig måte; men selv de kloke jomfruene mistet noe av sin nidkjærhet. Herren ledet i dette, slik at Han, da budskapet om midnattsropet kom ved leirmøtet i Exeter, ville fullbyrde en gjerning iblant dem.

Prøvingsprosessen: Ventetiden og midnattsropet

Fra Spirit of Prophecy, bind 4, side 228: Husk at denne prosessen — midnattsropet, fra ventetiden til dørens lukning — er Herren som prøver sitt folk. Midnattsropet på leirmøtet i Exeter, i sin forkynnelse frem til 22. oktober 1844, er bare én del av denne historien. Det kan ikke skilles fra ventetiden, som forbereder virkningen av midnattsropet blant de to klasser av tilbedere. Du må forstå midnattsropet, for dersom du ikke gjør det, faller du av stien.

Gud hadde til hensikt å prøve sitt folk. Hans hånd dekket over en feil i beregningen av de profetiske periodene. Hans hånd, Herrens hånd, dekket over en særegen feil i beregningen av de profetiske periodene, i flertall. «Adventistene oppdaget ikke feilen, og den ble heller ikke oppdaget av de mest lærde blant deres motstandere. De sistnevnte sa: 'Deres beregning av de profetiske periodene er korrekt. En stor begivenhet står for døren; men det er ikke det som hr. Miller forutsier; det er verdens omvendelse, og ikke Kristi annet komme.'»

Forventningens tid gikk, og Kristus viste seg ikke for å utfri sitt folk. De som med oppriktig tro og kjærlighet hadde ventet på sin Frelser, opplevde en bitter skuffelse. Likevel hadde Herren fullført sin hensikt: Han hadde prøvet hjertene hos dem som bekjente at de ventet på hans åpenbarelse. Blant dem var det mange som var drevet av frykt snarere enn av kjærlighet til sannheten. Da den forventede begivenheten ikke fant sted, erklærte disse at de ikke var skuffet; de hadde aldri trodd at Kristus ville komme. De var blant de første til å håne de sanne troendes sorg.

Dette var Herrens hensikt. Vi har intet å frykte for fremtiden, annet enn dersom vi glemmer hvordan Herren har ledet oss i vår tidligere erfaring, og intet å frykte annet enn dersom vi glemmer Herrens undervisning i vår tidligere erfaring. Vi antyder at man ikke kan skille denne ledelsen fra Hans undervisning.

Life Sketches of James White and Ellen G. White 1888, sidene 186–187: «Gud prøvde og testet sitt folk ved tidens forløp i 1843. Den feil — en enestående feil — de gjorde i beregningen av de profetiske tidsperioder, ble ikke straks oppdaget, selv ikke av lærde menn som motsatte seg synspunktene til dem som ventet på Kristi komme. Disse dyptlærde erklærte at hr. Miller hadde rett i sin beregning av tiden, skjønt de motsa ham med hensyn til den hendelse som skulle krone denne perioden. Men både de og Guds ventende folk befant seg i den samme villfarelse når det gjaldt tidsspørsmålet.»

Vi tror fullt og fast at Gud i sin visdom hadde til hensikt at hans folk skulle møte en skuffelse, som var vel skikket til å åpenbare hjerter og utvikle sanne karakterer—ikke bare til å åpenbare deres hjerter, men til å utvikle deres karakterer og føre det frem til et punkt hvor det ville bli demonstrert i den krisen som kommer ved Midnattsropet. De som tok imot den første engels budskap av frykt for Guds dommer, og ikke fordi de elsket sannheten og ønsket en arv i himmelens rike, trådte nå frem i sitt sanne lys. De var blant de første til å spotte dem som var blitt skuffet, og som oppriktig lengtet etter og elsket Jesu tilsynekomst. Denne Guds mest ransakende prøve åpenbarte de sanne karakterene hos dem som i prøvelsens time ville vike tilbake for ansvar og vanære ved å fornekte sin tro.

De som var blitt skuffet, ble ikke etterlatt i mørke; for ved å granske de profetiske tidsperiodene under inderlige bønner ble feilen oppdaget—den ene særskilte feilen—og den profetiske penn ble fulgt ned gjennom forhalingstiden. I den glade forventningen om Kristi komme hadde man ikke tatt hensyn til synets tilsynelatende forhaling, og dette ble en sorgfull og uventet overraskelse. Likevel var nettopp denne prøvelsen høyst nødvendig for å utvikle og styrke de oppriktige troende på sannheten. Forhalingstiden var høyst nødvendig. Den skulle ikke bare fremvise de to klassene og begynne å utvikle deres karakterer, som skulle bli fremvist i historien om Midnattsropet fram til dørens lukking, men den var også nødvendig for å styrke dem som ville komme ut på den rette siden i denne saken. Du kan ikke skille forhalingstiden fra Midnattsropet eller dørens lukking.

Når du benekter Midnattsropet, benekter du nettopp denne historien. Midnattsropet er ikke bare Samuel Snøws budskap ved leirmøtet i Exeter; det er erfaringen fra drøyetiden. Det var hit Herren ledet. Vi har intet å frykte for fremtiden, unntatt dersom vi glemmer Herrens ledelse i vår tidligere historie—denne historien om drøyetiden og Midnattsropet, hvor Han fører det evige evangelium frem til sitt klimaks i millerittisk historie og frembringer to klasser av tilbedere.

Tidlige skrifter, side 74: «Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ønsket dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble fjernet.»

Mysteriet med misgjerningen og prøvingsprosessen

Hvis vi hadde tid, kunne vi drøfte lovløshetens mysterium. Lovløshetens mysterium kan ha mer enn én korrekt definisjon, men her viser det til Satans gjerning i å blande det onde med det gode, sannhet med villfarelse, i de hellige beretningene hvor Herren prøver sitt folk. I Skriftens hellige beretninger, hvor Herren fører sitt folk inn i en prøvelsesprosess, vil du alltid se lovløshetens mysterium—Satans virksomhet i å blande sannhet med villfarelse. Når mennesker kommer til dette

prøvelsespunktet, har lovløshetens mysterium tilslørt sakens kjerne.

Da Noahs prøvelsestid kom, forteller Bibelen oss at Satans sæd allerede var blitt blandet med Guds sæd. Dette er det som forårsaket at lovløshetens mysterium ble fullbyrdet på Noahs tid, uttrykt i Første Mosebok ved at Guds sønner tok menneskenes døtre til hustruer — sammenblandingen av de to sædene, lovløshetens mysterium som går forut for Noahs prøve.

Ved prøven med Moses og Rødehavet beskriver Skriften hvordan Israel, som skulle prøves ved Rødehavet og ved Sinai, var blitt fordervet av Egypts læresetninger etter å ha vært der så lenge. Det var lovløshetens mysterium — å være påvirket av sataniske læresetninger.

På jødernes tid var det gresk lære som beredte veien for at Sanhedrinet forkastet deres prøvelsesprosess.

I millerithistorien var millerittene i de protestantiske kirkene nettopp kommet ut av 1260 år med pavelig innflytelse, som fordervet det rene sæd med det urene sæd og frembrakte en lovløshetens hemmelighet som gikk forut for prøven i millerithistorien.

Det er lovløshetens mysterium som alltid er til stede.

Dersom du studerer hvordan lovløshetens mysterium virker, så gå til Patriarker og profeter, det første kapitlet. Søster White forteller oss hvordan Satan fullbyrdet lovløshetens mysterium i himmelen. Det skulle komme en prøve i himmelen om hvilke engler som ville bli værende og hvilke som ville bli fjernet, og Satan fullbyrdet lovløshetens mysterium der i himmelen forut for denne prøvelsesprosessen.

Satan gjorde dette ved å så tvil, sette sitt ord over Guds Ord, og enda viktigere, ved å lede andre til å gi uttrykk for hans falske læresetninger—en ondskapsfull virksomhet. Han ville så tvil i ditt sinn, og deretter ville du gå ut og gi uttrykk for den tvilen til en gruppe. Hvis noen klaget over tvilen, ville de klage på deg, ikke på ham.

Nylig kommenterte en pastor i Spokane, Washington, Early Writings, side 74, og sa: «Jeg gikk til ordboken fra Ellen Whites tid og epoke, Websters Dictionary, og figures betyr ikke noe som har med aritmetikk å gjøre.» De fleste som hørte det, ville ikke undersøke saken og ville tro ham. I det minste sådde den pastoren tvil om hva tallene representerer i dette avsnittet; i virkeligheten løy han. Websters Dictionary fra 1828 sier: FIGURE, substantiv. I aritmetikk, et tegn som betegner et tall, som 2, 7, 9.

Han ga uttrykk for tvil og utførte det verk som fremstilles som lovløshetens mysterium. Han viste adventistene, dersom de er villige til å se det, at i denne tiden i jordens historie må dere forstå sannheten for deres egen del og ikke lytte til mennesker; for «... lovløshetens mysterium er alt virksomt ...».

Tidlige skrifter, side 74: «. . . at figurene var slik Han ønsket dem, at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av figurene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble fjernet.»

Det er villedning, og teologer gjør ofte det. Hvis du ønsker å forstå hva et ord betyr i Bibelen eller i Profetiens Ånd, ser du ikke først til ordbøkene; du ser til profeten. Daniel bruker for eksempel det hebraiske ordet *rum* i Daniel 8:11, oversatt med «tatt bort». Folk mener at det betyr «fjernet», men Daniel bruker *rum* fem andre ganger, og det betyr aldri «ta bort» — det betyr «å løfte opp og opphøye». Å mene at *rum* i Daniel 8:11 betyr «ta bort», er derfor å følge tradisjonen, ikke den måten Daniel selv brukte ordet på.

På samme måte med Ellen White: Hvis du vil hevde at i *Early Writings*, 74, betyr «figures» kunstfigurer eller grafiske fremstillinger, kan du si: «Ordboken på Ellen Whites tid sier ikke at figures betyr aritmetikk», i tillit til at de fleste ikke vil undersøke det. Men dersom de gjorde det, ville de finne at figures faktisk betyr aritmetikk.

Men det første stedet du går til, er til Ellen White selv: Hva mener hun med tall? I *Early Writings*, side 74, sier hun: «Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene», og på side 236 sier hun: «Hans hånd dekket en feil i beregningen av de profetiske periodene.» Profetinnen identifiserer at hennes terminologi, tall, betegner de profetiske periodene—aritmetikken, ikke illustrasjonen.

Så, hva holdt Herren sin hånd over? Han holdt sin hånd over en feil i beregningen av de profetiske tidsperiodene—tallene.

Ellen Whites stadfestelse av 2520

Dette er poenget. Mange fremholder det samme budskapet som vi gjør, og jeg støtter dem. Men når det gjelder de 2520 og hvorvidt Ellen White mente at det var en gyldig profeti, så er dette argumentet—dette er beviset og stedet hvor du bør begynne. Alle andre argumenter er gyldige og sanne, men dette er utgangspunktet.

I *Tidlige skrifter*, side 74, hvor det står at Herren holdt sin hånd over en feil i noen av tallene, forklarer hun i den samme boken, på side 236, hva dette betyr: «Jeg så Guds folk glade i forventning, mens de så frem til sin Herre. Men Gud hadde til hensikt å prøve dem.» Hun taler om ventetiden, den første skuffelsen.

Hun taler ikke om Skuffelsen den 22. oktober 1844, for også der skulle de bli prøvet; men her taler hun om ventetiden: «Gud hadde til hensikt å prøve dem.» «Hans hånd dekket over en feil i beregningen av de profetiske tidsperiodene.» Hvordan ville Han prøve dem gjennom ventetiden? Ved å holde sin hånd over deres forståelse av de profetiske tidsperiodene. Dere har intet å frykte for fremtiden, unntatt dersom vi glemmer hvordan Herren har ledet oss i fortiden, i millerittenes historie og i sin undervisning.

Disse profetiske tidsperiodene er de læresetningene som frembrakte forsinkelsestiden. «Hans hånd dekket over en feil i beregningen av de profetiske tidsperiodene. De som ventet på sin Herre, oppdaget ikke denne feilen» — én enkelt feil — «og de mest lærde menn som motsatte seg tidspunktet, unnlot også å se den. Gud hadde til hensikt at Hans folk skulle møte en skuffelse. Tiden gikk, og de som med gledesfylt forventning hadde sett frem til sin Frelser, var bedrøvede og motløse, mens de som ikke hadde elsket Jesu åpenbarelse, men hadde tatt imot budskapet av frykt,

var tilfredse med at Han ikke kom på det forventede tidspunkt. Deres bekjennelse hadde ikke påvirket hjertet og rensset livet. At tiden gikk, var vel egnet til å åpenbare slike hjerter. De var de første til å vende seg om og håne de sørgende, skuffede som virkelig elsket sin Frelzers åpenbarelse. Jeg så Guds visdom i å prøve sitt folk og gi dem en inngående prøve for å avdekke dem som ville vike tilbake og vende om i prøvelsens stund.

Jesus og hele den himmelske hærske så med medynk og kjærlighet på dem som med søt forventning hadde lengtet etter å se ham som deres sjeler elsket. Engler svedde omkring dem for å styrke dem i deres prøvelsestid. De som hadde forsømt å ta imot det himmelske budskap, ble etterlatt i mørke, og Guds vrede ble opptent mot dem, fordi de ikke ville ta imot det lys som han hadde sendt dem fra himmelen. Disse trofaste, skuffede, som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke etterlatt i mørke. På ny ble de ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd ble tatt bort fra tallene, og feilen — den ene — ble forklart.

Her forklarer hun feilen i tallene på 1843-kartet, og hun har allerede fastslått at tallene representerer de profetiske periodene. «De så at de profetiske periodene strakte seg til 1844, og at det samme beviset som de hadde fremlagt for å vise at de profetiske periodene endte i 1843, beviste at de ville utløpe i 1844.» Slutt på diskusjonen! Ellen White setter sitt godkjennende segl på 2520.

Det finnes bare tre profetiske tidsperioder på 1843-kartet som de forstod endte i 1843: de 1335, de 2520 og de 2300. Gud holdt sin hånd over en feil i noen av tallene—de profetiske tidsperiodene på dette kartet—inntil hans hånd ble trukket bort. Da han trakk sin hånd bort, ble de trofaste ventende ledet til på ny å studere de profetiske tidsperiodene og oppdaget at det samme bevis materialet som hadde ledet dem til å hevde at de profetiske tidsperiodene endte i 1843, da ble erkjent å bevise at to endte i 1844.

De 1335 begynner i 508 og ender i 1843. De 2520 begynner i 677 f.Kr. og påvirkes av årets fylde. Pionerene mente at den endte i 1843, men forsto senere at det samme beviset som hadde fått dem til å forutsi 1843, viste at 2520-profetien endte i 1844. 2300-profetien begynner i 457 f.Kr., og de hadde trodd at den endte i 1843, men etter skuffelsen innså de, gjennom sitt studium av de profetiske tidsperiodene, at den endte i 1844.

Det finnes bare tre profetier som de forutsa ville ende i 1843, og én av dem gjør det: de 1335. Denne profetien er ikke den som Herren holdt sin hånd over. Den identifiserer millerittenes historie fra ventetiden, gjennom midnattsropet, og frem til 22. oktober 1844.

I gårsdagens framstilling avsluttet vi med dette sitatet fra Ellen White: «Salige er de øyne som så de ting som ble sett i 1843 og 1844.» Dette er: «Salig er den som kommer til 1843.» I det neste avsnittet sier hun: «Budskapet ble gitt. Og det skulle ikke være noen forsinkelse med å gjenta budskapet, for tidens tegn går i oppfyllelse; det avsluttende verk må fullføres. Et stort verk vil bli utført på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds forordning, og det vil svulme opp til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

Daniel som står i sin lodd, er vers 13 i Daniel 12. «Salige er de øyne som så de ting som ble sett i 1843 og 1844», er vers 12. Ellen White gir guddommelig kommentar til Daniel 12,12–13 og sier at disse versene ikke handler om en tidsprofeti, men om en erfaring som innbefatter 1843 og 1844, frembrakt av en misforståelse av 1843 som frembringer en ventetid. Når ventetiden kommer, «Salig er den som venter.» Om synet drøyer, så vent på det. Salig er den som trofast venter fra ventetiden til døren blir lukket. Det de trofaste ser i 1843 og 1844, er en velsignelse som fører ham inn i det Aller Helligste.

1335-profetien endte i 1843 og markerte ankomsten av Midnattsropet. De profetiske periodene 2520 og 2300 ender i 1844. Ellen White sier at det samme beviset som fikk dem til å forkynne at 2520, 2300 og 1335 endte i 1843, deretter ble erkjent å bevise at de ville utløpe i 1844.

Lys fra Guds ord skinte over deres stilling, og de oppdaget en ventetid – «Om det [synet] dryger, så vent på det.» I sin kjærlighet til Kristi snare komme hadde de oversett synets forsinkelse, som var beregnet på å åpenbare de sanne ventende. Igjen hadde de et tidspunkt. Likevel så jeg at mange av dem ikke kunne heve seg over sin dype skuffelse til å eie den grad av nidkjærhet og kraft som hadde preget deres tro i 1843.

Satan og hans engler triumferte over dem, og de som ikke ville ta imot budskapet, gratulerte seg selv med sin vidsynte dømmekraft og visdom ved ikke å ta imot villfarelsen, som de kalte den. De var ikke klar over at de forkastet Guds råd mot seg selv, og at de virket i forening med Satan og hans engler for å bringe Guds folk, som levde ut det himmelsendte budskap, i forvirring.

I denne historien finnes det to klasser av tilbedere. Den utro klassen håner de ventende, men de ventende blir ført tilbake til de profetiske tidsperiodene og kommer til å forstå at det samme beviset som fikk dem til å identifisere avslutningen på de 2520 og de 2300 i 1843, beviste at de endte i 1844.

Selv om de ventende erkjente dette, var de ikke like brennende for Herren som før den første skuffelsen. De skulle bli tent på ny ved budskapet om midnattsskriket. De ventende hadde allerede forstått 1844, profetienes avslutning, før midnattsskriket.

Midnattsropets budskap gjorde det mulig for de ventende å identifisere 22. oktober 1844. Med denne opplysningen var det ikke bare et sted i 1844; det var på nettopp denne dagen, og det ga budskapet kraft.

Ser du prosessen? Læresetningene som frembringer denne erfaringen, er tre profetier: de 1335, de 2300 og de 2520.

Etter å ha innsett dette begynte de å forkynne: «Kom ut fra Babylon.» Dette er den andre engels budskap.

La oss være tydelige: Hva er det som opphører ved ventetiden? Bruken av 1843-kartet. De la dette kartet til side fordi de nå forstod at Herren kom i 1844, mens kartet sa 1843. Derfor la de kartet til side for historien om den annen engels budskap.

Hva blir deres budskap i historien om den andre engel? Det forklarer det siste avsnittet.

De troende i dette budskapet ble undertrykt i menighetene. En tid ble de som ikke ville ta imot budskapet, holdt tilbake av frykt fra å gi uttrykk for sitt hjertes følelser; men tidens forløp åpenbarte deres sanne sinnelag. De ønsket å bringe til taushet det vitnesbyrd som de ventende følte seg tvunget til å bære, nemlig at de profetiske tidsperiodene strakte seg til 1844.

Hvilke profetiske tidsperioder? De 2520 og de 2300. Det er deres budskap i denne historien. Nå sier de: «Vi forstår det! Disse profetiene strekker seg fram til 1844.» Deres budskap i historien om midnattropet er profetiene om de 2520 og de 2300 år.

En tid ble de som ikke ville ta imot budskapet, holdt tilbake av frykt fra å handle i samsvar med sitt hjertes følelser; men tidens forløp åpenbarte deres sanne sinnelag. De ønsket å bringe til taushet det vitnesbyrd som de ventende følte seg tvunget til å avlegge, nemlig at de profetiske tidsperioder strakte seg til 1844. Med klarhet forklarte de troende sin feil—en besynderlig feil—og gav grunnene til at de ventet sin Herre i 1844. Deres motstandere kunne ikke fremføre noen argumenter mot de kraftige grunner som var blitt fremsatt. Men menighetenes vrede ble opptent; de var fast besluttet på ikke å lytte til bevisene og på å stenge vitnesbyrdet ute fra menighetene, så de andre ikke kunne høre det.

Hva skjer når du framholder 2520 i forbindelse med de 2300 dagene? I den millerittiske historien blir du stengt ute fra kirkene, og det blir gjort et forsøk på å bringe det budskapet til taushet.

De som ikke våget å holde tilbake for andre det lys som Gud hadde gitt dem, ble stengt ute fra menighetene; men Jesus var med dem, og de gledet seg i lyset fra hans åsyn. De var beredt til å ta imot den annen engels budskap.» Early Writings, 235–237.

Uten å gå inn i en studie av 2520, er det vi forsøker å vise, at Ellen White setter sitt godkjennelsens segl på 2520. Hvis du ikke kan se dette, trenger du å be om at Jesus vil fjerne skjellet fra dine øyne. Ellen White sa at det samme bevismaterialet som hadde ledet dem til å forutsi 1843, deretter ble sett å bevise at disse profetiske periodene endte i 1844. Hun identifiserer alltid de profetiske periodene, eller tallene, i flertall. Det finnes bare tre profetiske perioder på 1843-diagrammet som endte i 1843.

Den som ender i 1843, de 1335, forutsetter, for grammatisk korrekthets skyld, minst to profetiske perioder for at hun skal kunne si «tall» og «profetiske perioder». Hvis det er tre og du tar bort én, da er de to hun gir sin tilslutning til, de 2520 og de 2300, uansett hva andre måtte si.

I denne historien, herunder adventistenes store skuffelse den 22. oktober 1844, frembrakte Herren en erfaring der de ble stengt ute fra menighetene, slik at de ikke skulle stå på menneskers innflytelse, men på Guds Ord. De trengte denne erfaringen for å ha tro til å gå inn i Det Aller Helligste sammen med Jesus Kristus. Han fullkommengjorde dem for å føre det evige evangelium til avslutning.

Vitnesbyrd fra pionerene: James White og Uriah Smith

Deretter har vi to pionerer, James White og Uriah Smith. Dette er de fremste menn som moderne teologer viser til for å hevde at James White forkastet 2520 i 1863, og at Uriah Smith forkastet det i sine skrifter på 1870- og 1880-tallet.

Vi går tilbake til 1844 og tiden kort etter for å se hvordan James White og Uriah Smith beskriver denne identiske historien som Ellen White nettopp har beskrevet. Hun taler om de profetiske periodene og om at Herren trekker sin hånd tilbake og ser feilen, og det gjør også disse to pionerene.

Ellen White sier ikke «2520» eller «sju tider», men det gjør Uriah Smith og James White. De gjør det klart at de profetiske periodene som ble anerkjent i denne historien, var 2520 og 2300.

James White, Review and Herald, bind 1, 9. juli 1851: «En innvender sier: 'Jeg tror ikke at midnattsropet ennå er blitt gitt.' Heller ikke vi tror at midnattsropet er blitt hørt av oss, eller at det noen gang vil bli det. Ropet i Matteus 25,6: 'Se, brudgommen kommer,' finnes i beretningen om et østerlandsk bryllup. Men at et rop ble gitt, og fullt ut mottatt av hele adventfolket høsten 1844, som svarer godt til lignelsens midnattsrop, bør ikke benektes av dem som hadde en erfaring i det.»

James White behandler en historie der mennesker forkaster Midnattsropet og faller av stien. Han svarer på dette og vil drøfte denne historien.

Det kom til rett tid. Ropet i lignelsen fulgte umiddelbart etter forsinkelsen og slumringen og søvnen. Dette fulgte etter vår forsinkelse, idet vi var blitt skuffet, og nådde våre ører mens vi befant oss i en dvaletilstand. Dette ropet vekket de ti jomfruene og fikk dem til å stille lampene sine. Dette, ledsaget av Åndens kraft, vakte adventfolket og ledet dem til å granske Bibelen som aldri før, og til å hellige seg selv og sine jordiske eiendeler helt og fullt til Herren. De som lot ropet lyde om at Herren ville komme i den sjuende måned i 1844, så tydelig at de profetiske tidsperiodene nådde frem til den tiden; derfor beviste de bevisene som var blitt lagt frem fra tidsperiodene for å påvise at adventen ville finne sted i 1843, at den ville finne sted i 1844. Vi så da en feil i den beregningsmåten som lot de 2300 dagene ende i 1843. Ingen av dem som skrev mot adventen, så den. Forsynets hånd dekket feilen inntil tiden kom da den skulle bli sett. Feilen besto i at man trakk 457 hele år fra de 2300, noe som etterlot 1843, uten å ta noe hensyn til den del av året 457 f.Kr. som allerede var forløpt da budet gikk ut, hvorfra de 70 ukene regnes.

«Våre sinn ble ledet til det tidspunktet, [1843,] ut fra det forhold at når de ulike profetiske perioder ble regnet fra de år da de beste kronologer angir oppfyllelsen av de begivenheter som skulle markere deres begynnelse, syntes de alle å ende det året.»

Nå forteller han oss om de profetiske periodene som de mente utløp i 1843.

«Dette var imidlertid bare tilsynelatende.» Bare tilsynelatende at de endte i 1843. De ville oppdage at de endte i 1844.

Vi daterer de «sju tider», eller 2520 år, fra Manasses fangenskap, som av kronologene med stor enstemmighet er satt til 677 f.Kr.» Dette var de profetiske periodene de arbeidet med. «Dette

tidspunktet er det eneste vi noen gang har regnet fra for begynnelsen av denne perioden; og når 677 f.Kr. ble trukket fra 2520 år, gjensto 1843 e.Kr. Vi merket imidlertid ikke at ettersom det ville kreves 677 fulle år f.Kr. og 1843 fulle år e.Kr. for å fullføre 2520 år, ville det også forplikte oss til å utstrekke denne perioden så langt inn i 1844 som den måtte ha begynt etter begynnelsen av 677 f.Kr.»

De profetiske tidsperiodene da «Forsynets hånd holdt sin hånd over feilen», omfattet de 2520.

Uriah Smith: «Ettersom tiden fortsatte forbi 1843, begynte mange å spørre om årsakene til deres skuffelse med hensyn til året for deres forventede utfrielse. Da ble det sett at dersom alle de profetiske periodene ble påbegynt i årene f.Kr., hvor vi alltid hadde datert deres begynnelse, ville de ikke hver for seg bli fullført, selv under den forutsetning at vår kronologi og dateringen av deres begynnelse var korrekt, før en gang i løpet av året 1844. Slik er det med de syv tider, eller 2520 år, som begynner i 677 f.Kr. — det store jubelår, eller 2450 år [ikke fremstilt på verken 1843- eller 1850-diagrammene.], som begynner i 607 f.Kr. — og Daniels 2300 år, som begynner i 457 f.Kr. — ettersom en del av hvert av disse årene, som de profetiske periodene hver for seg ble datert fra, var forløpt før inntreffelsen av de forskjellige begivenhetene som markerte deres begynnelse, ville det være nødvendig at de strakte seg så langt inn i 1844 som de hver for seg begynte etter begynnelsen av de f.Kr.-årene som de hver især regnes fra, for enten å fullføre antallet år i hver av dem eller å prøve riktigheten av vår kronologi. Men det fantes ingen nøkkel til tidspunktet i de respektive f.Kr.-årene da de forskjellige periodene begynte; og følgelig kunne tidspunktet i året for deres avslutning ikke fastsettes nøyaktig.»

Uriah Smith og James White vitner begge om at de profetiske periodene som ble erkjent å ende i 1844, var de 2520 og de 2300 årene, idet de bruker de samme uttrykkene som Ellen White i Early Writings, side 236 og følgende.

Sannhetens kjede: William Millers utgangspunkter

Tidlige skrifter, side 230: «Gud sendte sin engel» — engelen Gabriel — «for å virke på hjertet til en bonde» — William Miller — «som ikke hadde trodd Bibelen, for å lede ham til å granske profetiene. Guds engler besøkte gjentatte ganger denne utvalgte, for å lede hans sinn og åpne for hans forståelse profetier som alltid hadde vært mørke for Guds folk. Begynnelsen på sannhetens kjede ble gitt ham, og han ble ledet videre til å lete etter ledd etter ledd, inntil han så på Guds Ord med undring og beundring. Der så han en fullkommen sannhetens kjede. Dette Ord, som han hadde betraktet som ikke inspirert, åpnet seg nå for hans blikk i sin skjønnhet og herlighet. Han så at ett sted i Skriften forklarer et annet,»

Gabriel viste ham den metode vi kaller å sammenstille skriftsteder som bevis, bud på bud, her litt og der litt.

Gabriel gav ham begynnelsen på sannhetens kjede og metoden for å sammenstille skriftsteder som bevis.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18. april 1854: «Ut fra et videre studium av Skriftene kom jeg til den konklusjon at de sju tider med hedningenes overherredømme måtte begynne da jødene opphørte å være en uavhengig nasjon ved Manasses fangenskap, som

de beste kronologer fastsatte til 677 f.Kr.; at de 2300 dager begynte med de sytti ukene, som de beste kronologer daterte fra 457 f.Kr.; og at de 1335 dager, som begynte med avskaffelsen av det daglige og opprettelsen av den ødeleggelsens vederstyggelighet [Daniel 12:11], måtte regnes fra opprettelsen av det pavelige overherredømme, etter fjerningen av de hedenske vederstyggeligheter, og som, ifølge de beste historikere jeg kunne rådføre meg med, burde dateres fra omkring 508.»

Ellen White sier at Gabriel ga William Miller begynnelsen på sannhetskjeden, og William Miller vitner om at de tre begynnelsespunktene han fikk, er 508, 677 f.Kr. og 457 f.Kr. Han fikk begynnelsespunktene for disse profetiene, som frembrakte Midnattsropets historie, av engelen Gabriel.

Den siste forførelse: Å forkaste profetiens ånd

Utvalgte budskaper, bok 1, side 48: «Satan er ... stadig virksom med å fremme det falske — for å lede bort fra sannheten. Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning.» Satans siste bedrag er å ødelegge profetiens ånd.

Hvis du forkaster disse grunnleggende sannhetene, forkaster du samtidig profetiens ånd. Ellen White gir sin tilslutning til 2520. Forkast 2520, og du kaster ut både barnet og badevannet.

«Satan er . . . stadig opptatt av å trenge inn det falske—for å lede bort fra sannheten. Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning. ‘Uten åpenbaring blir folket tøylesløst’ (Ordspråkene 29:18).» Hun taler om å forkaste profetiens ånd og sier i den forbindelse at dersom du forkaster profetiens ånd, der det ikke er noe syn, går folket til grunne. Hva er synet? Hvis du forkaster profetiens ånd, hva er da synet du mangler?

«Skriv synet ned, og gjør det tydelig på tavler, for at den som leser det, kan løpe.» Habakkuk 2:2 (KJV).

Hvis du forkaster Profetiens Ånd, kommer du til å forkaste 1843-kartet; og dersom du forkaster dette kartet, forkaster du Profetiens Ånd.

«Satan vil arbeide listig, på forskjellige måter og gjennom forskjellige redskaper, for å rokke ved tilliten hos Guds restfolk til det sanne vitnesbyrd. Det vil bli opptent et hat mot Vitnesbyrdene som er satanisk.» Noen ganger tenker vi på «satanisk» som skumle gjerninger, men i Patriarker og profeter blir vi fortalt at Satan arbeider ved å innskyte tvil. Det er det sataniske angrepet mot Profetiens Ånd og disse grunnleggende sannhetene. Det er ved mennesker vi er ment å stole på, at denne tvilen blir innskutt.

Det vil bli opptent et hat mot Vitnesbyrdene som er satanisk. Satans virksomhet vil være å rokke menighetenes tro på dem, av denne grunn: Satan kan ikke ha så fri bane for å føre inn sine bedrag og binde sjeler fast i sine villfarelser dersom advarslene og refselsene og rådene fra Guds Ånd blir tatt til følge.» Selected Messages, bok 1, 48.

Når vi bringer dette til avslutning, når Søster White sier at vi ikke har noe å frykte for fremtiden, unntatt at vi glemmer Herrens ledelse, sier jeg at den ledelsen fra Herren som hun taler om, er

historien fra ventetiden til den lukkede dør—historien som er representert ved uttrykket Midnattsropet. Vi har ikke noe å frykte for fremtiden, unntatt at vi glemmer hvordan Herren ledet oss i erfaringen med Midnattsropet, og også læresetningene som er knyttet til denne ledelsen. Læresetningene som frembrakte denne erfaringen, er de tre tidsprofetiene, som begynner med de dateringer som ble gitt til William Miller av engelen Gabriel. Vi har ikke noe å frykte for fremtiden, unntatt at vi glemmer disse læresetningene, deriblant 2520, som frembrakte erfaringen med Midnattsropet idet Herren ledet millerittene gjennom høydepunktet av det evige evangelium.

Én ting er sikker: De syvendedagsadventister som stiller seg under Satans banner, vil først oppgi sin tro på de advarsler og irettesettelser som er inneholdt i Vitnesbyrdene fra Guds Ånd.

Du forkaster grunnvollene; du forkaster profetiens ånd. Hvis du forkaster profetiens ånd, forkaster du grunnvollene. De hører sammen. Der det ikke er noen profetiens ånd, er det intet syn.

Kallet til større innvielse og helligere tjeneste blir gitt, og vil fortsette å bli gitt. Noen som nå gir uttrykk for Satans innskytelser, vil komme til besinnelse. Det finnes dem i viktige tillitsstillinger som ikke forstår sannheten for denne tid. Til dem må budskapet gis. Hvis de tar imot det, vil Kristus ta imot dem og gjøre dem til medarbeidere sammen med seg. Men dersom de nekter å høre budskapet, vil de stille seg under det svarte banner til Mørkets Fyrste.

«Jeg er blitt pålagt å si at den dyrebare sannheten for denne tid åpner seg mer og mer klart for menneskers sinn. I en særlig forstand skal menn og kvinner ete Kristi kjød og drikke hans blod. Det vil finne sted en utvikling av forståelsen, for sannheten er i stand til stadig å utvides. Sannhetens guddommelige opphavsmann vil tre inn i nærmere og stadig nærmere samfunn med dem som går videre for å kjenne ham. Når Guds folk tar imot hans ord som himmelens brød, vil de vite at hans fremgang er beredt som morgenen. De vil motta åndelig styrke, slik legemet mottar fysisk styrke når føde blir fortært.»

Vi forstår ikke engang til halvparten Herrens plan med å føre Israels barn ut av det egyptiske fangenskap og lede dem gjennom ørkenen inn i Kanaan.

Når vi samler opp de guddommelige strålene som skinner ut fra evangeliet, skal vi få et klarere innsyn i den jødiske husholdning og en dypere verdsettelse av dens viktige sannheter. Vår utforskning av sannheten er ennå ufullstendig. Vi har bare samlet opp noen få lysstråler. De som ikke daglig gransker Ordet, vil ikke løse den jødiske husholdnings problemer. De vil ikke forstå de sannheter som ble lært gjennom tempeltjenesten. Guds verk blir hindret av en verdslig forståelse av hans store plan. Det fremtidige liv vil åpenbare meningen med de lovene som Kristus, innhyllet i skystøtten, gav sitt folk.» Spalding and Magan, 305, 306.

De adventistene som mottar dyrets merke og står under Satans banner, forkaster først profetiens ånd.

Det er to klasser i dette avsnittet: de som går videre for å kjenne Herren, fortsetter å ete Hans kjød og drikke Hans blod, og fortsetter å studere Guds Ord, og de som ikke gjør det. Sannhetens utvikling er ikke avsluttet; de vil ha ting å si om helligdomstjenesten som ennå ikke er blitt sagt. De vil understreke husholdningsskiftet på Kristi tid, som er et forbilde på skiftet i millerittiden, og som peker frem mot den husholdningstiden da Kristus går fra dommen over de døde til dommen over

de levende. De vil ha ting å si om helligdommen og om hvordan Herren markerer sine bevegelser i disse husholdningsskiftene ved utgytelsen av sin Ånd.

Et par sitater til, og så er vi nesten ferdige.

De syvendedagsadventister som forkaster Midnattsskriket, faller av stien idet de forkaster Herrens ledelser og de læremessige undervisningene som frembringer historien om Midnattsskriket. Det er dette vi må frykte — å forkaste disse undervisningene og ikke forstå den erfaringen. Ved å gjøre det forkaster vi Profetiens Ånd.

Søster White setter sitt godkjennelsesstempel på 2520. Vi vil vise hvordan hun setter sitt godkjennelsesstempel på andre sannheter på 1843-diagrammet.

Ved verdens ende, når alt dette når høydepunktet i det evige evangelium i vår historie, vil adventismen bli stilt overfor den tretrinns prøvelsesprosess som er blitt forutskygget, slik det ses i William Millers erfaring.

William Miller gjorde tre feil: (1) Han forkastet Midnattsropet og falt av stien ned til den ugudelige verden nedenfor. (2) Deretter satte han sin lit til menneskelig innflytelse, Joshua Himes. (3) Han forkastet sabbaten.

Et spørsmål oppstod: «Forkastet han sabbaten eller helligdommen?» Læren som i denne tidsperioden ble endret fra helligdommen på jorden til Helligdommen i himmelen, kan hende ikke ble fullt ut forstått av Miller. Da Ellen White ble ført inn i Det Aller Helligste, så hun De ti bud i paksarken, og sabbatsbudet hadde et hellig skinn omkring seg.

Det Miller forkastet, var Guds lov – sabbaten. Slik forkastet Miller midnattsropet, støttet seg deretter til kjødet og mottok så dyrets merke. Dette blir gjentatt ved verdens ende.

Vitnesbyrd, bind 5, side 211: «Her ser vi at menigheten — Herrens helligdom — var den første som kjente slaget av Guds vrede. De gamle menn, de som Gud hadde gitt stort lys, og som hadde stått som voktere av folkets åndelige interesser, hadde sviktet det ansvar som var betrodd dem.»

Hun kommenterer Esekiel 8 og 9, beseglingen. Søster White sier at beseglingen i Esekiel 9 er den samme som beseglingen i Åpenbaringen 7. Hun taler om tidsperioden for beseglingen av de 144 000. Hun sier at de som skulle være vokterne, hadde sveket sitt ansvar.

«De hadde inntatt det standpunkt at vi ikke behøvde å vente mirakler og den tydelige åpenbarelse av Guds kraft som i tidligere dager. Tidene har forandret seg.» Deres første feil var å motsette seg Midnattsropet og si: «Det som fant sted i denne historien om Midnattsropet, blir ikke gjentatt.»

De faller av veien.

«Disse ord styrker deres vantro, og de sier: Herren vil verken gjøre godt eller gjøre ondt. Han er for barmhjertig til å hjemseke sitt folk med dom. Slik er 'Fred og trygghet' ropet fra menn som aldri mer vil løfte sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs

hus deres synder. Disse stumme hundene som ikke ville gjøre, er de som kjenner den rettfærdige hevnen fra en krenket Gud. Menn, unge kvinner og små barn omkommer alle sammen.» Testimonies, bind 5, 211.

Jeremia sa, med henblikk på William Millers andre nederlag: «Så sier Herren: Forbannet er den mann som stoler på mennesker, og gjør kjød til sin arm, og hvis hjerte vender seg bort fra Herren.» Jeremia 17:5. Hvis du stoler på et menneske, vender ditt hjerte seg bort fra Herren.

Den første forkastelsen ved enden er Midnattsropet, en gjentakelse av åpenbarelsen av Guds kraft. Den andre er å støtte seg til kjød. Den tredje er søndagsloven.

Det kan bare finnes to klasser. Hver part er tydelig merket, enten med den levende Guds segl eller med dyrets eller dets bildes merke. Hver sønn og datter av Adam velger enten Kristus eller Barabbas som sin leder. Og alle som stiller seg på de troløses side, står under Satans svarte banner og anklages for å forkaste og hånlig behandle Kristus. De anklages for med vilje å korsfeste livets og herlighetens Herre. Review and Herald, 30. januar 1900.

En ting er sikkert: De syvendedagsadventister som stiller seg under Satans banner, vil først oppgi sin tillit til Profetiens Ånd.

Adventismen gjentar den tretrinns prøvingsprosessen som William Miller mislyktes i. Men engler venter på å reise Miller opp og ta ham hjem til hans Frelser. For adventister som mottar dyrets merke, er det ikke de englene som venter på dem.

Gang på gang er det blitt vist meg at Guds folks tidligere erfaringer ikke må regnes som døde fakta. Vi må ikke behandle beretningen om disse erfaringene slik vi ville behandle en almanakk fra i fjor. Beretningen skal holdes i minne, for historien vil gjenta seg.» Publishing Ministry, 175.

Hvorfor trenger vi å huske Midnattsropet? Fordi historien kommer til å gjenta seg. I denne historien er budskapet som vil forårsake rystelsen, 2520 og 2300; på grunn av dette vil det drive mennesker ut av menighetene.

Men skal denne historien, midnattsropet, faktisk bli gjentatt, eller er det bare en historie? Legg merke til dette neste sitatet:

Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødsskyggen,—sovende, sovende. Hvem føler sjelens fødselsveer for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mitt sinn ble ført frem til fremtiden, da signalet vil bli gitt. «Se, Brudgommen kommer; gå ut ham i møte.» Men noen vil ha utsatt å skaffe seg oljen til å fylle lampene sine med, og for sent vil de oppdage at karakteren, som oljen representerer, ikke kan overføres. Review and Herald, 11. februar 1896.

Historien om midnattsropet blir gjentatt til punkt og prikke.

Ellen White forstod at 2520 var en gyldig tidsprofeti, og at den ble brukt av Herren til å frembringe forhalingstiden, skuffelsen som skapte den erfaringen som beredte menn og kvinner til å gå ved tro inn i Det Aller Helligste sammen med Kristus.

Vi har ennå ikke forsøkt å bevise 2520 ut fra Bibelen. I denne studien av Habakkuks to tavler ønsker vi først å gjøre det klart at Ellen White stadfester disse læresetningene som i dag blir forkastet av adventismen; deretter vil vi gå over til den bibelske studien.